

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Lachmanna v právní věci

žalobce: **VENDOME s.r.o.**, IČO: 47907401
sídlem Jánská 449/12, 602 00 Brno

zastoupený advokátem Mgr. Romanem Stýblem
sídlem Křížová 102/10, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 16. 2. 2016, č. j. MPO 9305/16/31300/31000,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 16. 2. 2016, č. j. MPO 9305/16/31300/31000, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 11 228 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce, Mgr. Romana Stýbla, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 16. 2. 2016, č. j. MPO 9305/16/31300/31000 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zčásti zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Puncovního úřadu, pobočky Veveří 18, 602 00 Brno (dále jen „Puncovní úřad“), ze dne 4. 12. 2015, č. j. R-1442/2015-Fa-4, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 19. 1. 2016, č. j. R-1442/2015-Fa-7, a zčásti bylo odvolání vyhověno. Prvostupňovým rozhodnutím Puncovního úřadu byla žalobci uložena pokuta ve výši 149 000 Kč za spáchání správních deliktů podle ustanovení § 43 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

písm. a), § 43 odst. 1 písm. c) a § 43 odst. 2 písm. e) zákona č. 539/1992 Sb., o puncovníctví a zkoušení drahých kovů (puncovní zákon), v rozhodném znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „puncovní zákon“). Odvolání žalobce bylo zamítnuto v části, týkající se spáchání správních deliktů, vyhověno odvolání bylo v části týkající se výše uložené pokuty, kdy uložená pokuta byla žalovaným snížena na 145 000 Kč.

2. Správního deliktu podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) puncovního zákona se žalobce měl dopustit tím, že při puncovní inspekci konané dne 4. 11. 2015 v jeho provozovně na adrese Jánská 449/12, 602 00 Brno, v rozporu s ustanovením § 38 odst. 1 puncovního zákona nabízel k prodeji 11 kusů zlatého zboží, ryzosti 585/1000 o hmotnosti 29,00 g netto a 41 kusů stříbrného zboží, ryzosti 925/1000 o hmotnosti 353,50 g netto, aniž by toto zboží bylo označeno platnými úředními značkami či jiným zákonem stanoveným způsobem.
3. Druhého správního deliktu podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. c) puncovního zákona se žalobce měl dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 39 odst. 1 puncovního zákona bylo v jeho provozovně při puncovní inspekci zlaté zboží umístěno společně se zbožím z obecných kovů, a dále že v rozporu s ustanovením § 40 odst. 2 puncovního zákona nebylo zboží z obecných kovů zřetelně označeno a umístěno viditelně odděleně.
4. Třetího správního deliktu podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. e) puncovního zákona se žalobce měl dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 40 odst. 1 puncovního zákona bylo v jeho provozovně mezi zlatým zbožím, označeným jako 585/1000, umístěno zboží z obecných kovů. Za tato protiprávní jednání uložil Puncovní úřad za užití ustanovení § 67 a násl. zákona 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pokutu ve výši 149 000 Kč.
5. Opravným rozhodnutím ze dne 19. 1. 2016, č. j. R-1442/2015-Fa-7, pak Puncovní úřad v souladu s ustanovením § 70 správního řádu opravil zřejmé nesprávnosti ve vydaném rozhodnutí ze dne 4. 12. 2015, spočívající v označení žalobce „Vendome s.r.o.“ na „VENDOME s.r.o.“.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

6. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapituloval předchozí průběh správního řízení a závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí, současně shrnul obsah námitek vznesených žalobcem v jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Puncovního úřadu.
7. K námitce žalobce, že prvostupňové rozhodnutí Puncovního úřadu je vydáno proti společnosti „Vendome s.r.o.“, nicméně bylo doručeno společnosti „VENDOME s.r.o.“, z čehož je patrné, že se obchodní firmy neshodují a prvostupňové rozhodnutí je tedy vydáno vůči neexistující osobě, která není identická s osobou žalobce, což zapříčinilo nesprávnost a nevykonatelnost prvostupňového rozhodnutí, žalovaný uvedl, že na základě těchto skutečností shledal odvolání žalobce částečně důvodné. Chybné označení obchodní firmy žalobce bylo podle názoru žalovaného vadou, která musela být napravena, proto Puncovní úřad postupoval správně, když vydal dle ustanovení § 70 správního řádu opravné rozhodnutí, kterým opravil zřejmé nesprávnosti ve vydaném prvoinstančním rozhodnutí z moci úřední, a v ostatních částech správní rozhodnutí potvrdil. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že veškeré úkony Puncovního úřadu v této věci, předcházející prvostupňovému rozhodnutí, u nichž bylo použito chybné označení žalobce, tento akceptoval, jelikož k nim neuplatnil z tohoto titulu žádné námitky. S přihlédnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k tomuto pochybení tak žalovaný pokutu stanovenou Puncovním úřadem přiměřeně snížil.

8. K odvolací námitce žalobce, v níž rozporuje tvrzení žalovaného uvedené v prvostupňovém rozhodnutí, že se nevyjádřil po zahájení správního řízení ve věci, neboť žalobce podal dne 19. 11. 2015 „Námitky proti výsledkům inspekce ze dne 4. 11. 2015“, a následně mu bylo sděleno, že již není nutné stanovisko znovu zasílat, nicméně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí Puncovního úřadu toto absentuje, neuvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí ničeho.
9. K odvolací námitce žalobce ohledně velmi přísného posouzení žalovaného, že žalobce zřetelně neoznačil a nevystavil odděleně zboží z obecných kovů, jdoucího až za hranici správního uvážení, neboť žalobce má každý jednotlivý kus zboží označen cedulkou, na níž je uvedeno, o jaké zboží se jedná, a to z důvodu plného využití omezeného nabízejícího prostoru provozovny žalobce, jakož i vzhledem k předvánoční dekoraci obchodu, žalovaný toliko konstatoval, že *„ve správním řízení bylo jednoznačně prokázáno porušení puncovního zákona ze strany žalobce, kdy veškerá zjištění v zásadě potvrzuje i sám žalobce“*.
10. K další námitce žalobce, že udělená pokuta je nepřiměřená, když opakovaně zjištěné nedostatky porušení ustanovení § 38 odst. 1 puncovního zákona jsou hodnoceny Puncovním úřadem zbytečně přísně, neboť se týkají vždy jen drobného množství zboží, kdy jde navíc pouze o omluvitelnou nedůslednost, žalovaný uvedl, že žalobce byl v minulosti již čtyřikrát pravomocně postižen za porušení povinností podle puncovního zákona, pokaždé v případě nepuncovaného zboží, za což mu byly pokaždé stanoveny pokuty (pravomocnými rozhodnutími č. j. 1200/2004 ve výši 10 000 Kč, č. j. R-1603/2011-Fl ve výši 21 000 Kč, č. j. R-1570/2014-Fa ve výši 30 000 Kč a č. j. R-6/2015-Me ve výši 61 000 Kč), přesto bylo rozhodnuto o uložení sankce ve spodní hranici, avšak v takové výši, aby sankce již dostatečně působila proti recidivě protiprávního jednání. Podle názoru žalovaného tak Puncovní úřad správně využil jeho diskreční pravomoc danou mu puncovním zákonem.
11. K námitce žalobce, že hodnocení jeho správních deliktů bylo vzhledem k dikci ustanovení § 44 odst. 3 puncovního zákona nadsazené, zejména co do uložení neadekvátně vysoké sankce s ohledem na charakter porušení zákona, kterého se žalobce navíc dopustil nevědomky a neúmyslně, když jimi nezpůsobil žádné konkrétní následky, žalovaný konstatoval, že subjektivní stránka zavinění žalobce nemusela být naplněna, což však neznamená nenaplnění skutkové podstaty správního deliktu, neboť odpovědnost za správní delikty je v puncovním zákoně stanovena jako odpovědnost subjektivní, tj. bez ohledu na zavinění, resp. bez ohledu na vznik závažného následku, který bezesporu nastal.
12. Vzhledem k tomu, že žalovaný neshledal skutečnosti, které by opravňovaly odvolání žalobce vyhovět, jakož i s ohledem na to, že pokuta byla stanovena zcela při spodní hranici zákonného rozpětí, rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 16. 2. 2016, tak, že odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zčásti vyhověl a uloženou pokutu snížil z částky 149 000 Kč na částku 145 000 Kč, a v ostatních částech prvostupňové rozhodnutí Puncovního úřadu, ve znění opravného rozhodnutí, potvrdil.

III. Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

13. Žalobce v podané žalobě zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, závěry vyslovené v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí, obsah námitek vznesených v jeho odvolání a uvedl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval odvolacími důvody, když toliko konstatoval, že vadou prvostupňového rozhodnutí Puncovního úřadu bylo nesprávné označení firmy žalobce, které muselo být napraveno a z tohoto důvodu tak snížil uloženou pokutu.
14. Žalobce namítl, že tvrzení žalovaného o akceptaci úkonů Puncovního úřadu žalobcem v průběhu správního řízení, je zjevně nesprávné a v rozporu se skutečností. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce akceptoval veškeré úkony žalovaného od zahájení řízení do vydání prvostupňového rozhodnutí ze dne 19. 11. 2015. Toto tvrzení žalovaného není pravdivé, jelikož žalobce hned při prvním úkonu provedeném bezprostředně po inspekci Puncovním úřadem konané dne 4. 11. 2015, a to v námitkách ze dne 19. 11. 2015, vytýkal Puncovnímu úřadu, že správní řízení nebylo zahájeno a nesměruje proti žalobci, jelikož označení jeho obchodní firmy je odlišné od označení uvedeného v úkonech Puncovního úřadu.
15. Podle žalobce se dále v případě napadeného rozhodnutí jedná ze strany žalovaného o demagogii, nikoliv o závěry vystavené na hodnocení skutkového stavu a aplikaci právního předpisu, kdy tomuto svědčí závěr žalovaného ohledně snížení pokuty kvůli chybnému označení obchodní firmy žalobce, které je nedostatkem formální, nikoli věcné povahy, jež by měl být oprávněným odvolacím důvodem a uznaným pochybením Puncovního úřadu při posouzení, zda žalobce porušil či neporušil puncovní zákon.
16. Žalobce dále namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný v něm neuvedl žádné právní úvahy a nevyvinul sebemenší snahu přezkoumat meritum věci na základě důvodů uvedených žalobcem. Žalovaný se podstatou předmětné věci zabýval toliko částečně, a to ohledně určení výše uložené pokuty, avšak ne již skutečnostmi, zda vůbec byly splněny důvody a podmínky pro uložení sankce formou pokuty.
17. Žalovaný se pak podle názoru žalobce nikterak nevypořádal s námitkou žalobce poukazující na důsledné označení veškerého zboží nabízeného k prodeji v jeho provozovně, kdy žalobce má formou etiket připevněných na každém z prodávaného zboží označeno, zda se jedná o zboží z drahých kovů nebo kovů obecných, specifikaci materiálu, z něhož je zboží vyrobené, jakož i údaje o ceně a kvalitě každého jednotlivého zboží, tj. v případě drahých kovů ryzosti kovu, či ryzosti karátu, je-li zboží osazeno kamenem. Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí samotné, nemá proto podle názoru žalobce absolutně žádný reálný základ ani oporu ve zjištěných skutečnostech shromážděných Puncovním úřadem a jeho úvaha je naprosto svévolná až zlovolná. Žalovaný na jednu stranu tvrdí, že bylo prokázáno porušení puncovního zákona žalobcem, avšak ponechal již naprosto bez povšimnutí odvolací důvody žalobce, kterými učinil jako předmět odvolání posouzení nesprávného a nepravdivého hodnocení skutečností ze strany Puncovního úřadu, že zboží z drahých kovů a obecných kovů nebylo dostatečně označeno a nebylo umístěno odděleně a dále, že oba druhy zboží byly vystaveny společně.
18. Žalobce dále namítl neobjektivnost průběhu kontroly, kterou provedli tři zúčastnění pracovníci Puncovního úřadu, konkrétně R. K., M. F. a J. F., kdy tito inspektoři neměli shodný názor na posuzovaná pochybení žalobce a neměli jednotný názor, zda v protokolu o inspekci mají či nemají uvést výtky právě proti nedostatečnému označení zboží a umístění zboží žalobcem. Dva kontrolující inspektoři u žalobce podle jeho tvrzení

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

neshledali porušení uvedených ustanovení puncovního zákona, kdy pouze jeden z nich, údajně zástupce pražské pobočky Puncovního úřadu, trval na tom, že k porušení došlo a zbylé dva inspektory k tomuto závěru přesvědčil. Žalobce proto soudu navrhl provedení důkazu výslechem těchto tří inspektorů jakožto svědků v předmětném řízení.

19. Žalovaný tak s ohledem na shora uvedené skutečnosti při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, neboť ačkoli Puncovní úřad v rámci inspekce nedokázal, že k porušení uvedených ustanovení puncovního zákona skutečně došlo, navíc vycházejícího pouze z vyslovení subjektivního názoru pracovníků provádějících kontrolu (resp. jednoho z nich), zcela slepě a automaticky přitakal rozhodnutí Puncovního úřadu strohým konstatováním, že k porušení puncovního zákona došlo, aniž by vyslovil jakékoli úvahy o zjištěných skutečnostech a aplikaci právních předpisů vztahujících se k věcným důvodům vznesených žalobcem v jeho odvolání.
20. Žalobce uzavřel, že ze shora uvedených důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve zjištěných skutečnostech shromážděných Puncovním úřadem při provádění kontroly, proto soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že Puncovní úřad při provádění puncovní inspekci v provozovně žalobce řádně zjistil skutkový stav věci a také jej řádně v protokolu o inspekci ze dne 4. 11. 2015 popsal a vyhodnotil. Z takto zjištěného skutkového stavu pak vycházelo i prvoinstanční správní rozhodnutí Puncovního úřadu.
22. Žalovaný k námitce žalobce, poukazující na nepřesné označení jeho společnosti v průběhu prvoinstančního správního řízení, uvedl, že této námitce přisvědčil a vydal dne 19. 1. 2016 opravné rozhodnutí, kterým provedl opravu zřejmých nesprávností, kdy původní nesprávné označení žalobce jako „Vendome s.r.o.“ opravil na správné označení „VENDOME s.r.o.“.
23. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce žalobce poukazující na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, resp. na nikoli řádné vypořádání všech námitek vznesených žalobcem v jeho odvolání, uvedl, že neshledal napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy, ani s předchozím správním řízením, tedy nespátňuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.
24. Žalovaný dále konstatoval, že při stanovení výše pokuty přihlížel Puncovní úřad zejména k závažnosti, způsobu a opakovanému protiprávnímu jednání žalobce, k rozsahu způsobených následků a ke včasnosti a součinnosti při odstraňování nedostatků. Jelikož bylo v řízení jednoznačně prokázáno porušení puncovního zákona žalobcem, bylo nezbytné mu stanovit takovou sankci, která by dostatečně působila proti recidivě protiprávního jednání. Uložená sankce pak musí pro pachatele představovat negativní následek jeho protiprávního jednání a odrážet závažnost a společenskou škodlivost spáchaného deliktu, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek, jak rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2013, č. j. 6 As 64/2013-66, nebo obdobně též Ústavní soud v nálezu ze dne 25. 10. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 14/09, na něž žalovaný poukázal. Žalovaný proto z těchto důvodů nemohl přisvědčit argumentaci žalobce o důvodech porušování puncovního zákona, neboť tvrzený nedostatek prodejních prostor či předvánočního období, spojeného s dekorací prodejny, nemohou být

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

polehčujícími okolnostmi, které by měl správní orgán vzít v úvahu při ukládání sankce za správní delikt.

25. K námitce žalobce ohledně nepřiměřené výše stanovené pokuty žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí byla vzata v úvahu skutečnost, že žalobce byl v minulosti již čtyřikrát pravomocně postižen za porušení povinností podle puncovního zákona, konkrétně za nepuncované zboží, za což mu byly uloženy pravomocnými rozhodnutími pokuty ve výši 10 000 Kč, 21 000 Kč, 30 000 Kč a 61 000 Kč. Žalovaný považuje citelnost nyní uložené výše pokuty za její zamýšlený účinek, který má žalobce odradit od opakování porušení zákona, jen tak může plnit funkci preventivní a represivní. Jelikož se žalobce z předchozích správních řízení a v nich uložených sankcí nepoučil, a tyto u něj opakovaně nevedly k respektování puncovního zákona, shledal žalovaný za nezbytné udělit žalobci v posuzovaném případě pokutu vyšší než v předchozích uvedených případech, a to pokutu právě ve výši 145 000 Kč. Za situace, kdy je horní hranice pro uložení pokuty v daném případě 1 000 000 Kč, je nutno uloženou pokutu odpovídající 14,5 % zákonné sazby nutno považovat za pokutu uloženou při spodní hranici zákonného rozpětí. Správní orgán musí při určování výše sankce vycházet z charakteru konkrétního protiprávního jednání, z jeho společenské škodlivosti, tedy míry zásahu do chráněného zájmu společnosti. O zjevnou nepřiměřenost výše pokuty se přitom nejedná zpravidla v případě, kdy pokuta byla uložena při nebo těsně nad spodní hranicí zákonného rozmezí, jak ostatně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 8. 2014, č. j. 6 As 148/2014-30, či v rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, na něž žalovaný odkázal.
26. Žalovaný tak s ohledem na shora uvedené považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl Městskému soudu v Praze, aby žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a to podle ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Přitom vycházel podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
28. Ve vztahu k prvnímu správnímu deliktu úředně neoznačeného zboží soud vyšel z následující právní úpravy:
29. Podle ustanovení § 38 odst. 1 puncovního zákona *obchodníci nesmějí obchodovat s úředně neoznačeným zbožím nebo takové zboží k obchodování mít nebo k prodeji nabízet, není-li v tomto zákoně stanoveno jinak.*
30. Podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) puncovního zákona *puncovní úřad uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč v případě, že kontrolovaná osoba obchoduje s úředně neoznačeným zbožím, které podléhá povinné puncovní kontrole nebo takové zboží k obchodování má anebo k prodeji nabízí.*
31. V daném případě z protokolu o inspekci vyplývá, že puncovní inspektoři zajistili k puncovní kontrole uvedené výrobky, jejichž seznam je přílohou protokolu, tyto označili za zboží z drahých kovů, uvedli žalobcem deklarovanou ryzost, počet kusů a váhu s tím, že ke každému jednotlivému zboží, s výjimkou jednoho výrobku, uvedli důvod odebrání – „neoznačeno“. Z přílohy protokolu vyplývá, že výrobky uvedené v seznamu byly označeny jako zboží z drahých kovů, které bylo zajištěno ve smyslu ustanovení § 41 odst.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2 písm. d) puncovního zákona. Toto kontrolní zjištění žalobce nepopírá, nicméně v průběhu řízení i v žalobě namítal, že absence úředně označeného zboží se týkala jen drobného množství zboží, vzniklé nedopatřením. Faktem však zůstává, že u těchto výrobků nebylo možné ověřit, zda skutečně šlo o deklarované zboží. Žalobce po odebrání a kontrole zboží nebyl ve výsledku veden k deliktní odpovědnosti za to, že prodával zboží, které neodpovídalo uvedené ryzosti, nýbrž za to, že toto zboží nebylo úředně označeno v souladu s požadavkem puncovního zákona. Skutečnost, že takto nebylo zboží označeno, je tedy mezi účastníky řízení nesporná a žalobcem uznaná, okolnosti neoznačení zboží a rozsah pochybení z hlediska jeho množství, namítané žalobcem, tak mají spíše význam pro úvahy o výši pokuty.

32. Ve vztahu ke druhému správnímu deliktu, týkajícímu se způsobu nabízeného a vystavovaného zboží podle ustanovení § 39 odst. 1 puncovního zákona, soud vyšel z následující právní úpravy:
33. Podle § 39 odst. 1 puncovního zákona *zboží nabízené nebo určené k prodeji anebo za tímto účelem skladované musí být na prodejním místě nebo na skladě umístěno viditelně odděleně od ostatních výrobků; to platí i pro skladování úředně neoznačeného zboží neurčeného k obchodování a tuzemského zboží určeného pro vývoz.*
34. Podle ustanovení § 40 odst. 2 puncovního zákona *obchodníci jsou povinni předměty uvedené v odstavci 1 zřetelně označit a vystavovat je viditelně odděleně. Totéž platí i pro zboží zhotovené z odlišných ryzostí nebo z různých drahých kovů, zejména je-li povrchově upraveno tak, že může vyvolat matoucí dojem o svém skutečném složení.*
35. Podle ustanovení § 43 odst. 1 písm. c) puncovního zákona *Puncovní úřad uloží pokutu až do výše 500 000 Kč v případě, že kontrolovaná osoba nesplní povinnosti podle § 39 odst. 1 až 3 nebo § 40 odst. 2.*
36. Puncovní inspektoři při kontrole dále zjistili a v protokole o inspekci zaznamenali, že žalobce v provozovně neoznačil a nevystavil viditelně odděleně zboží z drahých kovů a zboží z obecných kovů. Žalobce však nejen v žalobě, ale již v rámci jeho vyjádření doručeného Puncovnímu úřadu dne 19. 11. 2015, uvedl, že každý jednotlivý kus takového zboží má označený vlastní etiketou, na níž je uvedeno přesné označení zboží, jakož i specifikace materiálu, z něhož je vyrobené, dále též údaje o ceně a ryzosti kovu či karátu v případě osazení kamenem. K tomu vysvětlil, že s ohledem na omezený počet pultů a vitrín v jeho provozovně, umístil zboží z drahých kovů sice do shodného pultu jako zboží z kovů obecných, avšak do jiné části tohoto pultu, a to dostatečně viditelně odděleně, tudíž se uvedeného porušení puncovního zákona nedopustil.
37. Z předloženého správního spisu vyplývá, že protokol sepsaný inspektory dne 4. 11. 2015 o této okolnosti mlčí, pouze je v něm uvedeno, že *zlaté zboží bylo umístěno společně se zbožím z obecných kovů*, čímž inspektorům vzniklo podezření na porušení ustanovení § 39 odst. 1 puncovního zákona, a *zboží z obecných kovů nebylo zřetelně označeno a umístěno viditelně odděleně*, čímž inspektorům vzniklo podezření na porušení ustanovení § 40 odst. 2 puncovního zákona, více není možné z protokolu zjistit. Kontrolní protokol pak dále nijak podrobněji nepopisuje, jak uvedené (ne)oddělení zboží bylo v provozovně žalobce provedeno, zda tvrzení žalobce o omezených prostorách odpovídá skutečnosti a jak žalobce zajišťuje, aby v takových prostorách mohl předmětné zboží odděleně nabízet a tím zákonný požadavek plnit. Kontrolní protokol je z hlediska v tomto ohledu zcela nedostatečný a neskytá náležitý popisný podklad k tomu, jak bylo zboží v provozovně

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nabízeno. Naplnit skutkovou podstatu ustanovení § 43 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanoveními § 39 odst. 1 a § 40 odst. 2 trestního zákona tak lze pouze tehdy, jestliže obchodník zboží nabízené k prodeji neumístí *viditelně odděleně* od ostatních výrobků, což v tomto případě s ohledem na nedostatečnost kontrolního protokolu nebylo možné dostatečně prověřit a přezkoumat. Kontrolní protokol obsahuje toliko konstatování, že zboží z obecných kovů nebylo zřetelně označeno a umístěno viditelně odděleně. Protokol neobsahuje např. ani fotodokumentaci, která by kontrolní zjištění potvrzovala.

38. Ze shora uvedených důvodů proto dospěl soud k závěru, že ve vztahu k druhému správnímu deliktu podklady ve spise neposkytují výroku napadených rozhodnutí dostatečnou oporu, neboť zjištění a záznam inspektorů Trestního úřadu tak, jak vyplývá z protokolu o inspekci, není dostatečně určitý. Žalovaný se nadto nevypořádal s námitkami žalobce, který v podaném odvolání uvedené zjištění viditelného neoddělení zboží rozporoval a uváděl označení zboží z obecných kovů a jejich oddělení od zboží z drahých kovů v jiné části pultu. Způsob umístění zboží bez náležité dokumentace tedy zůstává neprůkazný.
39. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci jde o správní trestání, je nutno trvat na tom, aby skutkové okolnosti, na základě kterých bude ukládána sankce, byly zjištěny dostatečně průkazně. Z uvedeného důvodu nelze jednoznačně zjistit, zda se žalobce skutečně dopustil porušení ustanovení § 43 odst. 2 písm. a) a § 43 odst. 1 písm. c) trestního zákona. Skutkový základ, na kterém stojí žalobou napadené rozhodnutí, tudíž nemá oporu ve správním spise.
40. Ve vztahu k třetímu správnímu deliktu, spočívajícímu v klamavém označení zboží dle ustanovení § 40 odst. 1 trestního zákona soud vyšel z následující právní úpravy:
41. Podle § 40 odst. 1 trestního zákona *obchodníci, kteří prodávají i předměty ze zlata, stříbra nebo platiny, jež nedosahují ryzosti podle § 3 odst. 2 nebo jsou zcela z obecného kovu nebo nekovového materiálu, byť drahým kovem povrchově upraveného, nesmí při jejich prodeji používat údaje, které by mohly uvádět v omyl, že jde o zboží podle § 3, zejména označovat tyto předměty slovy zlato, stříbro nebo platina, včetně výrazů odvozených nebo překladů do cizího jazyka (dále jen "klamavé označení"). Klamavým označením je též vydávání zboží za výrobky z obecného kovu nebo jiného materiálu.* Naplnění skutkové podstaty tohoto deliktu pak Trestní úřad shledal v jednání, kdy v provozovně žalobce bylo zboží z obecných kovů, konkrétně hodinky, umístěno ve vitrině, kde se nalézalo označení pro zboží zlaté, a to o ryzosti 585/1000.
42. Podle ustanovení § 43 odst. 2 písm. e) trestního zákona *trestní úřad uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč v případě, že kontrolovaná osoba se dopustí při prodeji klamavého označení.*
43. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalobce již v průběhu správního řízení při svém prvním úkonu, tedy v námitkách ze dne 19. 11. 2015, k poslednímu Trestním úřadem vytýkanému správnímu deliktu uvedl, že tento nedostatek již napravil a zboží z obecných kovů (hodinky) ve vitrině označil ihned po kontrole patřičným způsobem, tudíž z jakého materiálu je vyrobené, aby bylo zřejmé, že se nejedná o zboží z drahých kovů, které je rovněž v provozovně žalobce vystavováno. K tomuto se však Trestní úřad v prvostupňovém rozhodnutí nikterak nevyjádřil, resp. není z něj seznatelné, zda a jakým způsobem okamžitou nápravu ze strany žalobce zohlednil žalovaný při vyměření sankce spočívající v uložení pokuty ve výši 149 000 Kč. Žalobce následně v odvolání ze dne 18. 12. 2015 uvedl, že se žalovaný s jeho námitkami vůbec neseznámil a tyto v jeho rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nikterak nezohlednil a znovu zopakoval, že při kontrole řádně spolupracoval, kdy své pochybení spočívající v porušení ustanovení § 40 odst. 1 puncovního zákona si uvědomil a ihned po kontrole též napravil. Závěr Puncovního úřadu tak podle názoru žalobce vyjádřeného v odvolání neodpovídá hodnocení výše uložené sankce v souladu s ustanovením § 44 odst. 3 puncovního zákona, přičemž žalovaný se k této odvolací námitce v napadeném rozhodnutí nikterak nevyjádřil. Teprve v žalobě vyjádřil žalobce s tímto vytýkaným porušením puncovního zákona nesouhlas, když navíc uvedl, že zboží zákazníkovi nabízí vždy obsluhující pracovník žalobce, jenž zboží zákazníkovi náležitě předvede a zákazník je tak seznámen s druhem zboží, o něž má zájem, neboť veškeré zboží nacházející se v provozovně žalobce je navíc označeno štítky, mimo jiné též s údaji ohledně materiálu, z něhož je vyrobeno., přičemž ve výkladním pultu je takové zboží vystaveno v jiné jeho části a není smícháno se zbožím zlatým.

44. Vzhledem k tomu, že i třetí správní delikt se týká nežádoucího umístění zboží, kdy protokol o inspekci neobsahuje žádnou popisnou ani fotografickou dokumentaci a zaznamenává toliko zjištění inspektorů, že zboží z obecných kovů (hodinky) je umístěno ve vitrině, kde se nalézalo „označení pro zboží zlaté“, avšak žalobce s tímto vyslovuje nesouhlas a poukazuje na konkrétní okolnosti umístění a oddělení zboží (ve výkladním pultu), nelze při absenci náležité dokumentace či konkrétnějším popisu způsobu umístění zboží kontrolujícími inspektory ověřit skutkový stav. Protože jde o správní trestání, soud přihlíží i k námitkám uvedeným v podané žalobě, které upřesňují poněkud obecné námitky žalobce uvedené k § 40 odst. 1 cit. zákona v odvolání, týkající se umístění zboží.
45. Žalobce dále v žalobě namítal, že uložená pokuta je nepřiměřená, a že opakovaně zjištěné nedostatky porušení ustanovení § 38 odst. 1 puncovního zákona jsou hodnoceny zbytečně přísně, neboť se týkají vždy jen drobného množství zboží z objemu zboží prodávaného žalobcem, kdy neoznačené zboží vždy odpovídalo druhu a kvalitě jiného nabízeného zboží v provozovně žalobce. K neoznačení zboží může dojít pouhým nedopatřením, které vzniká většinou tak, že zboží, které žalobce přiveze a hodlá uvést na trh, dopravuje na Puncovní úřad k označení, kde např. nedojde k označení veškerého zboží, avšak žalobce tuto skutečnost nezjistí a zboží vystaví. Podle žalobce jde o omluvitelné pochybení, které se sice stává opakovaně, ale nejde o pravidelnou nedůslednost či úmysl nebo flagrantní nedbalost vzhledem k řadě úkonů a povinností, jež musí žalobce jako podnikající osoba splnit. Žalovaný pak podle žalobce v napadeném rozhodnutí vůbec nezohlednil podmínky a okolnosti uvedené v ustanovení § 44 odst. 1 a odst. 3 puncovního zákona týkající se ukládání pokut.
46. Podle ustanovení § 44 odst. 3 puncovního zákona *při stanovení výše pokuty Puncovní úřad přihlíží zejména k závažnosti, způsobu a době protiprávního jednání, k rozsahu způsobených následků a k včasnosti a účinné součinnosti při odstraňování nedostatků.*
47. Podle ustanovení § 44 odst. 1 puncovního zákona *dopustí-li se kontrolovaná osoba více protiprávních jednání, uloží jí Puncovní úřad pokutu podle ustanovení vztahujícího se na protiprávní jednání nejpřísněji postižované.*
48. Správní orgán se při ukládání sankcí musí důsledně řídit podmínkami stanovenými v zákoně. Tato činnost správního orgánu je důležitá pro spravedlivé a správné ukládání sankcí. Jedná se o tzv. zásadu zákonnosti, na kterou, v rámci principů správního trestání, navazuje zásada individualizace sankce. Ta spočívá v tom, že druh sankce, případně kombinace s jinou sankcí, a její výměra musí být v konkrétním případě stanoveny tak, aby

odpovídaly všem okolnostem a zvláštnostem případu. Tyto zásady byly již v minulosti konstatovány soudní judikaturou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 As 20/2005-66).

49. Pokud správní orgán neupustí od uložení sankce, musí určit, jaký druh sankce a v jaké výměře za přestupek, resp. správní delikt, uloží. Při ukládání sankce je správní orgán povinen zabývat se všemi okolnostmi, které zákon stanovuje či předpokládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke které okolnosti přihlédl a ke které nikoliv. Dále je správní orgán povinen podrobně odůvodnit, jaký vliv měly všechny zjištěné okolnosti na ukládanou sankci a její výměru. K naplňování této povinnosti slouží přítěžující a polehčující okolnosti, které vypovídají o konkrétních okolnostech souvisejících se spácháním správního deliktu. Každá ukládaná sankce by potom měla být s ohledem na konkrétní případ stanovena přiměřeně, způsobem nepřipouštějícím pochyby o tom, že právě taková její výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu. Jak uvedl například Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2009, č. j. 9 As 53/2008-60, řádné odůvodnění ukládané sankce je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, č. j. 8 As 5/2005-53, pak v této souvislosti stanoví, že *jakkoli má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování*. Rozhodně nepostačuje, že stanovená výše sankce je v rozpětí, kterou zákon připouští, ale rozhodnutí musí být přezkoumatelné i se zřetelem k tomu, zda a jak byla vzata v úvahu hlediska v zákoně stanovená, jak opakovaně judikuje Nejvyšší správní soud (srov. např. již shora citovaný rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2006, č. j. 5 As 20/2005-66).
50. Správní orgán je povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané sankce těmito všemi hledisky uvedenými v ustanovení § 44 odst. 3 puncovního zákona komplexně a ve vzájemné souvislosti zabývat a srozumitelně a jednoznačně formulovat východiska, která jej ke stanovení konkrétní výše té které sankce vedla. Uloží-li však správní orgán sankci, aniž přihlédne k výše uvedeným hlediskům, překročí tím zákonem stanovené meze správního uvážení.
51. Ustanovení § 44 odst. 3 puncovního zákona tedy stanovuje kritéria, na základě kterých se určuje závažnost správního deliktu, ke kterým správní orgán musí přihlédnout při určení druhu sankce a její výměry. Zda tímto způsobem správní orgány v přezkoumávané věci skutečně postupovaly, však není možno z jejich rozhodnutí zjistit. Puncovní úřad jakožto správní orgán prvního stupně totiž problematice druhu a výše sankce věnoval ve svém rozhodnutí toliko jeden nepřilíš obsáhlý odstavec. V něm sice tvrdil, že při řešení těchto otázek zohlednil jednotlivá kritéria obsažená v ustanovení § 44 odst. 1 a 3 puncovního zákona, ale jakým způsobem toto zohlednění provedl, dále nerozvedl. Uvedl toliko, že se jedná již o páté u společnosti zjištěné zásadní porušení puncovního zákona, dokonce pokaždé v případě nepuncovaného zboží, přesto bylo rozhodnuto o uložení sankce ve spodní části zákonného rozpětí, avšak v takové výši, aby sankce již dostatečně působila proti recidivě protiprávního jednání, a to ve výši, jak je ve výroku uvedeno. Tím přihlédl k závažnosti protiprávního jednání žalobce, spočívajícího v jeho opakovanosti, nedoplnil však, o jakou opakovanost deliktů odpovědnosti se jedná, zda jde o tytéž skutkové podstaty správních deliktů. Oproti skutečnostem svědčícím ve v neprospěch žalobce pak Puncovní úřad na druhé straně nevypořádal, případně nezohlednil součinnost žalobce při odstraňování nedostatků, kterou žalobce namítal a která tvoří jedno ze zákonných kritérií

k úvaze o výši pokuty. Rozhodnutí o odvolání se poté nevěnuje úvahám ohledně výše uložené pokuty o nic více, když v závěru odůvodnění přejímá pouze větu obdobného znění. Jelikož nic konkrétnějšího rozvedeno nebylo, z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak nelze vůbec vysledovat, jakými úvahami k jednotlivým zákonným kritériím, byly správní orgány vedeny ve smyslu již citovaného ustanovení § 44 odst. 3 trestního zákona.

52. Z napadených rozhodnutí také nevyplývá, jaká jednání žalobce naplňující jednotlivé skutkové podstaty správních deliktů správní orgány hodnotily z hlediska výše pokuty, když trest by měl být podle ustanovení § 44 odst. 1 trestního zákona uložen za nejprůšnější postižitelný správní delikt a v rozmezí takto aplikované zákonné sankce by se měla pohybovat úvaha, vzcházející z povahy všech protiprávních jednání žalobce. Při stanovení výše pokuty nelze rezignovat jen na rekapitulaci skutkových zjištění a konstatování zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (č. j. 4 As 51/2007-68). Žalovaný navíc pochybil, když nepřesnost označení žalobce, která je zřejmou nesprávností odstranitelnou opravným usnesením, které ostatně Puncovní úřad v této věci vydal, vzal za důvod pro snížení výše pokuty, ačkoliv výše pokuty se vztahuje k jednání žalobce, tedy k věcnému posouzení jeho protiprávního jednání, v žádném případě se v ní nemůže odrážet náprava písemných chyb či nepřesností při vyhotovení rozhodnutí. K tomu slouží institut opravného rozhodnutí dle § 70 správního řádu.
53. Z uvedeného tedy vyplývá, že dalším důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí je vada řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění výše uložené pokuty podle ustanovení § 44 odst. 3 trestního zákona. Odstranění uvedené vady však závisí na znovuprojednání sankční odpovědnosti žalobce pro nedoložení některých dílčích zjištění ohledně plnění jeho zákonných povinností.

VI. Závěr

54. Na základě všech shora uvedených skutečností soud napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1. zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s., spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí (kontrolní zjištění Puncovního úřadu), nemá u některých vytýkaných jednání žalobce dostatečnou oporu v podkladech správního spisu (v protokolu o inspekci), a dále pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku odůvodnění výše pokuty. Soud proto dle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný odstraní vytýkané nedostatky a znovu ve věci rozhodne.
55. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení v souladu s ustanovením § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
56. Soud rozhodoval v této věci bez jednání, protože k tomu byly dány procesní podmínky podle ustanovení § 76 odst. 3 věty první s. ř. s., neboť soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení spočívající v postupu podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
57. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 2 úkony

právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby) a 2 režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 6 800 Kč podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a dále 21 % DPH ve výši 1 428 Kč. Celková výše přiznaných nákladů řízení žalobci tak činí částku 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu